

„Egy másfajta
szerelmesregény.”
– Bliss

THE
ROUTES

BREAKING

szabályszegek

fineg
selection

KATIE MCGARRY

A *Pushing the Limits*-sorozat
eddig megjelent kötetei:

❶

PUSHING THE LIMITS – Feszülő húr

❷

DARE YOU TO – Aki mer, az nyer

❸

CRASH INTO YOU – Szívkarambol

❹

TAKE ME ON – Kísérij el!

KATIE MCGARRY

BREAKING THE RULES

s z a b á l y s z e g ő k

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

KEDVES OLVASÓ!

ECHO ÉS NOAH MÁR NEM KÖZÉPISKOLÁS, és megváltoztak a játékszabályok.

Legelső regényem, a *Feszülő hír* végén Echo és Noah érettségi után rögtön útnak indult az Egyesült Államokon át, hogy fölfedezzék a szabadságot, önmagukat, és rájöjjenek, miként vergődhetnek zöld ágra egymással.

A *Szabályszegek* cselekménye autós országjárásuk vége felé, egy hét alatt játszódik, nyomon követi Echo és Noah első lépéseit a felnőtté válás felé ebben a közvetlenül a középiskolát követő, hol izgalmas, hol ijesztő időszakban. A történet emiatt valóban érettebb témákkal foglalkozik, és bevallom, megírása közben nemegyszer ájultam, elpirultam vagy épp pityeregtem.

Akik olvasták a *Feszülő hírt*, valószínűleg megértik könnyeimet. Echo és Noah tizennyolc éves korukra sok mindenben mentek keresztül, és a *Feszülő hír* végén először pillantják meg egy jobb élet reménysugarait, de az az igazság, hogy még mindig egy csomó érzelmi teherrel kell megbirkózniuk, mielőtt igazán boldogságra lelhetnek. Azt kívántam, hogy a szereplőim, akik a jóvoltomból szerettek egymásba, tényleg igazi boldogságra találjanak, ám ezért előbb szembe kellett szállniuk életük különféle árnyaival.

Megtiszteltetés számomra, hogy lehetőségem nyílt Echo és Noah további történetének megírására, és büszkeséggel tölt el az, ami a *Szabályszerzőkből* kikerekedett.

Elárulom, hogy a *Szabályszerzők* a *Feszülő húr* vége és a Bethről írt regény, az *Aki mer, az nyer* kezdete közötti időszakban játszódik. Önmagában is olvasható, de azok, akik figyelemmel kísérték a sorozat eddigi részeit, talán tetszéssel fogadják a többi könyvemre vonatkozó finom utalásokat. Az *Aki mer, az nyer* rajongói például pontosan emlékezhetnek, miért fűzi Bethet afféle szeretve gyűlölő kapcsolat a *Yankees* baseballcsapathoz, azok pedig, akik közelebről megismerkedtek a *Szívkarabollal*, tudják, hová vezet majd végül Isaiah holtomiglan-holtodiglan iránti reménye.

Bízom benne, hogy e könyv olvasójának hol nevetni, hol sírni támad kedve, és még jobban szívébe zárja Echót, Noah-t meg a barátait, akik a családtagjaikká válnak.

Sok-sok szeretettel
Katie McGarry

NOAH

ECHO MOZGOLÓDIK, és a bőrömet megcsapó hideg levegőtől kipattan a szemem. A Nagy Homokdűnék Nemzeti Park őre nem viccelt, amikor jelezte, hogy Coloradóban hajnalra durván leesik a hőmérséklet. Nyújtóztatgatom lemerevedett hátizmaimat, azután az oldalamba fordulok, hogy újra Echóhoz érjek. A tenyerem a derekára simul.

Nekem háttal összegömbölyödve fekszik, és szorosan a nyakához húzta a takarót. Vállpántos felsője már nem nyújt védelmet az elemekkel szemben. Tegnap este mindketten több okból is kimelegedtünk, úgyhogy egyikünk sem igényelt takarót – se az alváshoz, se a csókolózáshoz. Semmi kétség, ez életem baromira legtutibb nyara.

A sátor körül madárcsicsergés, a távolban krákogva életre kel egy motor. Csikorog a kavics, ahogy egy autó kihajt a kempingből. Echo elégedett sóhajt hallat. Pazarul néz ki, ahogy alszik. Vörös fürtjei a vállára omlanak, néhány tincs az arcát takarja.

Még egy hetünk maradt, azután vissza kell térnünk Kentuckyba. Kezdődik a gólyatábor, és a tatarozás után újra kinyit a munkahelyem, a Malt and Burger. De már nem hamburgert sütök. Vezető beosztásba léptem elő, mostantól én fogok okítani más tökfejeket,

hogyan pofozgassák a sütőlapáttal a húspogikat. Ki hitte volna, hogy ilyen felelősségteljes fazon válik belőlem?

Az Echo feje melletti ruhakupacba túrok, és előbányászom a mobilomat. Reggel hét.

Hurrá és basszus.

Hurrá azért, mert Echo megint rémálmok nélkül aludta át az éjszakát, és basszus, mert kénytelen vagyok fölébreszteni. Muszáj tartanom az ígéretemet, amit egy kilencévesnek tettem.

Lehajolok, és Echo vállára nyomom az ajkamat, miközben egy ujjal a felsője vállpántját birizgálom. Bosszúsan fölmordul, és kunco-gok, ahogy játékosan a kezemre csap.

– Szállj le rólam! Alszom.

Az orrommal félrebökdösöm a füléről a haját. Finom illata el-árasztja az érzéseimet, összefut a számban a nyál. Már épp sutba dobnám azt a szándékomat, hogy fölébredésre csábítsam, és inkább szimplán elcsábítanám, de egyvalamit már az autós túránk legele-jén hamar megtanultam: Echo nem korán kelő típus.

Gyöngéden megharapdálom a fülcimpáját. A reggel tényleg nem az ő napszaka, kimondottan éjszakai bagoly.

– Megígértem Jacobnak, hogy ma videocsetelek vele. Te meg vásárolni akartál, új ruhát nézni magadnak, és már csak egy helyen ál-lunk meg, mielőtt bedöngetünk Denverbe.

Jacob az öcsém.

Az elmúlt három évben mindent megtettem azért, hogy én lehesek az ő meg a legkisebb tesónk, Tyler gyámja. Idén tavasszal, miután átéltem egy olyan mindent végérvényesen megváltoztató pil-lanatot, amilyeneket a mozikban látni, kiszálltam a gyámsági cir-kuszából, és hagytam, hogy az öcséim olyan életet éljenek, amelyet

én úgysem tudnék nyújtani nekik. Eközben ezer darabra törtem a már amúgy is szétbombázott szívemet. Erre Echo, ez az ellenállhatatlan kis boszi, fölszedegette a darabkákat, és szép lassan összeragasztotta őket.

– Visszaszívom – motyogja a párnába Echo. Hiába próbálja a fejére húzni a takarót, mert két ujjal összezsippentve megtartom. – Nem kell Denverbe új ruha. Vidd a kulcsot, eredj Jacobbal csetelni!

Echót meghívták egy képzőművészeti tárlatra, amitől tiszta ideg. Ha ki kéne találnom, miért, arra tippelnék, hogy besokallt a nagypofájú senkiháziaktól, akik megjátsszák a mindentudót. Én már a második közös hetünkön túltettem magam ezen a hülyeségen, de Echo nem tud lekattanni róla, én meg Echóról nem tudok lekattanni.

– Meg kell terveznünk az út hátralévő részét, úgyhogy előretelefonálok, és bevállalok műszakokat. Zsozsóra van szükségem, ha megint szállodában akarsz aludni.

Louisville-ben két évig dolgoztam a Malt and Burgernél, és az alkalmazottak mobilitási programjának köszönhetően a lánc bármely üzletében országszerte vállalhatok délutános műszakokat. Ezen a túrán nem olcsó a benzin és a kaja, meg aztán a pénzem egy részét elküldtem a legjobb haveromnak, Isaiah-nak, hogy kifizesse a letétet egy lakásra.

– Nekem van pénzem.

Echo úgy befészkelem magát, mintha éjjel három lenne, nem reggel hét, és vakuljak meg, ha nem irtó szexin csinálja.

Még ha ebben a hónapban megcsappant is a bevétele, nyár elején szépen keresett a galériákban eladott képeivel. Belátom, hogy el tudna tartani kettőnk, de nem maradt másom, csak a büszkeségem, és olyan nem létezik, hogy ezt bárki elvegye tőlem.

– Megkeresem én a magamét – mondom. – Ha ma nem jössz velem, a végén újra Kansasben lyukadunk ki.

Az orrát fintorgatja, de a szemét még mindig nem nyitotta ki.

– Elég nagy ez az ország, Noah. Nem hinném, hogy még egyszer Kansasba keverednénk.

– Ha fölébredsz, és velem jössz, bőven lesz időnk egy új útvonalat kitalálni.

– Tudod, miből nincs bőven részem két éve? Alvásból. Úgyhogy most csitulj el! Végre nincsenek rémálmaim, jó passzban vagyok, nehogy már elrontsd nekem!

Már hét napja nincsenek lidércnyomásai. Ez mindkettőnknek hatalmas mérföldkő.

– Echo...

– Lééécci – suttogja azzal az érzéken elnyújtott délies hanghordozással, amibe csupa dilis elragadtatottság vegyül, és konkrétan megőrjít. – Léccike!

Menten elolvadok. Szó se róla, ez a csaj az ujjá köré csavart. Idén tavasszal emiatt döntöttem úgy, hogy nem rágódom tovább az elcseszett életemen.

– Öt perc.

– Egy óra.

– Tíz perc, és ma éjjel szállodában alszunk.

Mielőtt megtámadjuk Denvert, a következő két napra Colorado Springsbe látogatunk. Ez az utolsó városnézésünk, azután hazamegyünk. Egészen mostanáig kitartottam a kempingezés mellett.

Hallgatását beleegyezésnek veszem, fél kézzel átfogom, és a testemhez húzom. Megfordul, csupasz mellkasomra hajtja a fejét, és huncut mosolya nem kerüli el a figyelmemet. Lehelete csiklandozza

a bőrömet, és visszasompolyog az agyamba a gondolat, hogy elcsábítom, de félresöpröm a hirtelen támadt ötletet. Egyezséget kötötünk, és én állom a szavamat.

Egyenletes szuszogásának halk hangja és hozzám simuló testének érintése elbódít. Viaskodom elnehezedő szemhéjjammal, az ösztönös késztetéssel, hogy vele együtt visszaaludjak. Ez a nyár olyan békességet hozott, amelyet tizennégy éves korom óta nem tapasztaltam. Az óta az éjszaka óta, amikor a szüleim meghaltak.

Lépteket hallok, egy egész csorda csörtet el a sátrunk mellett.

– Hé, várjatok! – kurjantja néhány másodperc múlva egy kiskölyök.

Komoly erőfeszítések árán kinyitom a szemem.

– Gyere, picim, ideje fölkelni.

– Uncsi vagy, Noah.

Ahogy végighúzom az ujjam a vállán, lecsúszik a karjáról a takaró. Érintésemtől libabőrös lesz a bőre. Lehet, hogy morgós, de fogékony.

– Megegyeztünk – emlékeztetem.

– Meggondoltam magam. Inkább aludni akarok. – Még mindig csukott szemmel tapogatózik a takaró után, amit azonban félrerúgok. Összeszorítja az ajkát. – Komolyan mondtam. Nincs még egy ilyen uncsi alak, mint te.

Megcsókolom a nyakát, azután a bőrére fújok, és elégedetten nyugtázom, hogy mosollyal küzd.

– Ez uncsinak érződik? – kérdezem.

– Iszonyúan. – Kuncog. – Kész kínszenvedés.

Hanyatt hemperedik, a feje fölé löki a kezét, és fölrebben a szemhéja. Vörös haja szétterül a párnák, ruhák és takarók együttesén. Amikor megpillantom smaragdzöld szemében azt a szikrát, melegség járja át a szívemet.

Szeretem Echót. Nem is hittem volna, hogy képes vagyok ennyire szeretni. Az életemet is föláldoznám a boldogságáért.

Fölszisszen, amikor megcirógatom az arcát. Lassú mozdulat, mintegy rögzíti emlékezetemben bőre tapintását. A júniusi érettségi óta autózunk, képzőművészeti galériákat látogatunk meg, föltérképezzük az országot és egymást. Akadnak azonban helyek, ahol még nem jártunk, és bár szívesen várok, amíg Echo el nem szánja magát, az alatt az idő alatt, amikor rám néz, és szájon csókolom, fölvetődik bennem a gondolat, hogy talán most jutunk el az elsónkhöz.

Cseng a telefonja. Többször is pislog, majd hirtelen felül.

– Banyek!

Valóságos csoda, hogy nem merült le a telója. Idén nyáron rossz szokásává vált, hogy nem tölti föl.

Hozzám vágja a pólómat, azután fölkapja a mobilját.

– Tegnap este elfelejtettem fölhívni aput, most biztos ki van akadva. – Elmélyíti a hangját, utánozza a bepöccent apját. – „Felelősségteljesebbnek hittelek, Echo. Azt ígérted, minden másnap hét óráig fölhívsz.” – Visszavált a rendes hangjára. – Banyek. Szíveskednél fölvenni a pólódat?

– Apád nem látja, hogy nincs rajtam. – Mivel azonban valószínűleg elvörösödik és dadog, ha nem vagyok teljesen felöltözve, miközben beszél, föl húzom a pólót, és kicipzározom a sátrat. – Ne felejtse el megemlíteni neki, hogy tisztességtudóan viselkedtem!

Hátrasandítok, és látom, hogy válaszmosolya az arcára fagy. A mobil tovább csöng, Echo a kezében tartja, dermedten bámulja a kijelzőt. Az arcából lefutott a vér, minden ízében remegni kezd.

– Picim?

Semmi.

Közelebb húzódom, és végigszántok a kezemmel a haján.

– Echo!

A mobil abbahagyja a csengést, és Echo olyan lassan fordítja felém a fejét, hogy nézni is fáj. Néhány másodperce még életteli szemem most rémülten tágra mered.

– Anyám volt az.

ECHO

AHÁTTÉRBE ALEXANDER, az öcsikém sivalkodik.

– Nincs valami baja a kicsinek? – kérdezem.

– Nincs – feleli apám a vonal végén. – Csak éhes. Tartsd egy kicsit, jó? Oda kell adnom Ashley-nek a takaróját.

– Rendben.

Hallgatom, ahogy apu föltrappol a lépcsőn a házunk emeletére.

Alamosa kisváros Colorado déli részén, és a legközelebbi civilizált hely a Nagy Homokdűnék Nemzeti Park környékén. Ezzel együtt is félórás keserves, koffeinmegvonásos autózás kellett hozzá, hogy kávéhoz jussunk. Noah... hát igen, maga a csúcs, végigállja a tejeskávémért a hosszan kígyózó sort, amíg én a kinti asztalnál ülök.

Megint hátrasandít rám. Loboncos haja eltakarja a szemét, úgyhogy nehezen tudom kitalálni az érzéseit. Idejövet szokatlanul hallgatagon, elgondolkozva vezette a kocsit, és ez nyugtalanít.

A sorban két lány gusztálja Noah-t, és nem veszem zokon tőlük. Tagadhatatlanul dögös srác: magas, barna hajú, csokibarna szemű, az alakja pedig hibátlan, a farmer meg a fekete póló kifejezetten hangsúlyozza ezt. Ráadásul tök laza.

Miután az egyik lány leejti a táskáját, Noah segít neki összeszedni a cuccait, egy kicsit lazábban, mint szeretném.

– Újra itt vagyok – mondja apu.

– Oké.

Olyan, mintha lassított felvételen horrorfilmet néznék. A lány a füle mögé igazítja a haját, tétován Noah-ra mosolyog, és mond valamit. Csinos – nagyon csinos. Végigsimítok a bal karom forradásain. Néha nem értem, miért marad velem Noah. Főleg amikor rám jön ez a...

– Nagyokat hallgatsz ma – mondja apu. – Minden rendben?

Noah válaszol a lánynak, azután az állával felém int, erre mindkét lány idefordul. Tök paffak. Noah integet. Visszaintek. Görcsbe rándul a gyomrom, amikor rám villantja a csibészes vigyorát.

– Echo? – szölongat apu.

– Jól vagyok.

Hármat pislantok, és Noah fölvonja a szemöldökét.

„Hazudsz?” – formálja ajkával hangtalanul a szót.

Megjátszott felháborodással meresztem rá a szememet, és rázkódik a válla a visszafojtott nevetéstől, mialatt ismét a kiszolgálópult-ra összpontosítja a figyelmét.

Nem szóltam apunak, hogy anyu keresett, mert nem tudom hová tenni a dolgot, ezért most nincs sok kedvem meghallgatni a véleményét. Anyut apu szemében semmi sem menti föl, és nem vagyok biztos benne, hogy ez igazságos. Részben apu felelős azért az estéért, ami megváltoztatta az életemet, és megbocsátottam neki, akkor ő hogyhogy még csak nem is próbál megbocsátani anyunak? Hányinger kerülget, alig tudom visszafojtani az öklendezést.

– Ashley hogy van?

A mostohaanyám kitűnő lehetőség, hogy témát váltsak.

Egy évvel ezelőtt a mesebeli gonosz mostohát játszotta, most csupa jóindulat, de nem tudja, mikor kell abbahagyni. Például ha megkérdezem, mit szól a szerelémhez, igazából nem minden részletre kiterjedő, kendőzetlen véleménynyilvánításra vágyom, ő azonban

húsz percen át löki a rizsát, hogy olyasmit kellene hordanom, ami előnyös az alakomhoz, mert valljuk be, felsőbb szinten rendesen el vagyok látva, viszont csípőtájékon nem ártana egy kis többlet... Igen, Ashley-nek ilyen a szövege.

– Jól. Alexander éjszakánként még mindig fölébred, úgyhogy Ashley nehezen bírja végigcsinálni a napokat. Aggódok, hogy nem alussza ki magát.

– Ühüm.

Próbáljon ki kétévi álmatlanságot, azután beszélhetünk a fáradtságról.

– Most merre tartotok? – kérdezi apu.

– Két éjszakát Colorado Springsben maradunk, azután Denverbe megyünk. Noah-val fölkeresünk egy galériát. Óriási hely. Úgy hallok, mások hetek óta próbálnak meghívót szerezni erre a tárlatra.

– Az jó.

Az jó. A szememet forgatom. Az életemben szereplő férfiak nem értik bennem azt, ami a legfontosabb. Néha Noah is ugyanilyen kiábrándítóan közömbös.

– Gondolom, Noah szépen bánik veled – mondja apu, mintha száz százalékgig támogatna ebben a nyaralásban.

Hogy is utalt Noah-ra, mielőtt eljöttünk Louisville-ből? Ja, igen, az a fickó, akit alig ismerek, és erre magam is rájönnek, ha igazán végiggondolnám a dolgot. Amiben persze kételkedett, csakhogy én most itt vagyok, apu meg Louisville-ben, úgyhogy ezt a menetet én nyertem.

– Csodásan bánik velem.

Kettejük viszonya eléggé bizonytalan. Apu tiszteli Noah-t, amiért nemcsak a sebhelyeimet látja, és amiért múlt tavasszal egy borzalmas időszakban kitarzott mellettem, de még mindig nincs hozzá bizalma.

Noah ránézésre most is olyan benyomást kelthet, mint egy nevelőszülőknél felnőtt, vadóc kölyök, és ugyan melyik szülő lelkesedne, ha a lánya egész nyárra elrobogna egy sráccal, akitől a fél suli retteg? Az elutazásunk előtti napon apu leült velem, és hosszasan magyarázott arról, hogy „ez egy átmeneti állapot” az életemben, és nehogy olyasmit csináljak, aminek „sírás lesz a vége”, és ha bármikor szükségem van rá, hívjam föl.

– Echo...

Figyelmeztető jel. Ha apám a nevemen szólít, azután hatásszünetet tart, az nála valami rossz, nagyon-nagyon rossz hír bevezetője. *A kedvenc plüssállatot a szállodában felejtettem... Anyád bipoláris... Airst Afganisztánba vezénylik.* Akármi következik, biztosan rossz hír.

– Azon gondolkodom, hogy eladom a házat.

– Nahát... – Összeroskadok a széken, félig-meddig megkönnyebülök a fölfedezéstől, hogy nem szándékosan szabadították a világra a pestist, de azután gyomorforgató érzés tör rám. – *Nahát.*

– Már évek óta töröm rajta a fejemet – folytatja. – De otthon voltál, és nem akartam még valamit elvenni tőled, miután annyi mindent elveszítettél.

Például elveszítettem Airst, a bátyámat, aki Afganisztánban esett el, vagy a második középiskolai tanév végén elveszítettem az eszem, miután egy anyámnál tett látogatás borzasztóan rosszul sült el.

Ilyesmiket veszítettem el.

– Most viszont, hogy már leérettségiztél, és továbblépsz, úgy gondoltam, mi Ashley-vel megpróbálhatnánk új életet kezdeni valahol... – hagyja félbe a mondatot.

– Másutt – fejezem be helyette.

Csak sisterség hallatszik a vonalban, végül apu mélyet sóhajt.

– Igen.

Nem helyettesít engem. Nem taszít el magától. Igen, újránősült, megint kisgyerekes apa, de ettől nem dob ki engem a családjából. Én is a családhoz tartozom. A terapeutámmal, Mrs. Collinszal újra meg újra átbeszéljük ezt, a gondolat mégis úgy marcangolja a belsőmet, mint egy csorba élő kés.

– Mi a véleményed arról, hogy eladom a házat? – kérdezi apu.

Hiányozni fog a garázsban ücsörgés, nem képzelhetem többé oda Airest, ahogy az autóját bütyköli, mint annak idején, amikor végigdumálta velem az összes középiskolás vészhelyzetemet. Hiányozni fog a csillagképek bámulása, amiket anyám festett a szobám plafonjára. Hiányozni fognak a boldog emlékek. Az a ház eddigi életem kevés állandó tényezőjének egyike.

Gombóc nőtt a torkomban, nem bírom kimondani mindezeket. A világom ismét megváltozik, és olykor rühellem a változásokat.

– Anyu ma reggel telefonált.

A hidrogénbomba, amit ledobtam, átértelmezi az egész beszélgetést.

Kinyomom a telefont, és az asztalra dobom a mobilomat. Zubog a vér az ereimben, és halántékom minden egyes lüktetése csak még jobban kiakaszt. A sors nyilván nem beszélgetőpartnereknek rendelt bennünket apuval.

Noah az asztal túloldalán kinyújtott lábbal, kezét a hasán összekulcsolva figyel.

– Hektikus vagy!

– Hektikus? Visszamentünk a múlt századba?

– Azt jelenti, hogy zaklatott – magyarázza.

– Tudom, mit jelent. Miért használod?

Hanyagul vállat vont.

– Szerepelt a felvételi tesztanyagban. Gondoltam, ha úgyis meg kell tanulnom, ezzel az erővel használhatom is.

Önkéntelenül elnevetem magam, azután abbahagyom, amikor rám zuhan a rettegés.

– Ja, hektikus vagyok.

Noah óvatosan közelebb csúsztatja parlagon hagyott tejeskávémát. A kezembe veszem, és fölhúzom a lábamat az ülésre, összekucorodom, megpróbálok láthatatlanná válni.

– Apám nem vágja.

Nem szól semmit, a távolban húzódó hegyláncot kémleli. Majdnem végig hallotta az iménti beszélgetésemet apámmal, legalábbis az én részemet. Iszom, a tejeskávém mintha a mennyország sziporkáit árasztaná szét a számban. Kicsit máris föloldodom attól, hogy koffein került a szervezetembe.

– Mit szólnál, ha azt mondanám, hogy én sem vágom?

A kávé jólesően szétfolyik a számban, erőt kell vennem magamon, hogy lenyeljem.

– Hogyhogy?

– Nem vágom, miért akarsz egyáltalán beszélni anyáddal. Amit tett, az... megbocsáthatatlan.

A homlokomat ráncolom, miközben leteszem a papírpoharat az asztalra.

– Egy szóval sem mondtam, hogy megbocsátottam neki. Apunak annyit mondtam, hogy ha anyu újra hív, talán föl kellene vennem a telefont. Talán meg kellene hallgatnom a hangpostaüzenetet ahelyett, hogy kapásból törlöm. Elvégre az anyukám.

– Máskor is beszéltél már velem, és nem jutottál semmire.

– De talán azért kellene beszélnem vele, mert... mert...

Miért is? Nem tudom, miért, de azt tudom, hogy kízó őrrátong bennem. Tompa fájdalom, ami azt üvölti, hogy valami hiányzik. Régebben is éreztem – miután elveszítettem Airest, és mielőtt sikerült fölidézni az emlékeimet.

Azt hittem, hogy ez a nyár gyógyulást hoz majd. Hogy ha eljövök hazulról, és kettesben töltök egy kis időt Noah-val, az begyógyítja a sebemet.

– *Igenis* jutottam valamire, amikor legutóbb beszéltem anyuval. Visszaemlékeztem, mi történt azon az estén, amikor megtudtam, hogy újra szedi a bogyóit, és hogy ő tehet az állapotáról. Fogalmad sincs, milyen az élete.

– Meg akart ölni téged.

Ezt úgy jelenti ki, mintha újdonságot közölné – nem pedig olyasmit, amin minden egyes alkalommal gyötrődöm, ha tükörbe nézek.

– Nem mondd. – A levegőbe lököm összekaszabolt karomat. – Tisztára kiment a fejből!

Káromkodva félrefordítja a fejét. Két korunkbeli srác ballag el mellettünk, szájatva nézik a hegeket a karomon, azután egymásra merednek. Elszégyellem magam, az ölembe ejtem a kezem, és behunyam a szemem, amikor meghallom, hogy az egyikük azt suttogja:

– Flúgos!

Az asztal a térdemnek csapódik, és fém csörren a járdán. Egyből föl pattan a szemem, látom, hogy Noah széke hátraborult. Engem a falhoz szorít az asztal, nekifeszítem a kezemet, minden erőmmel szabadulni igyekszem.

Noah elkapja a közelebbi srácot, megmarkolja a nyakánál a pólóját, és szabályszerűen a falhoz keni.

– Mondd még egyszer, szarházi! Ide a pofámba, bazmeg!

Az asztal csikorog a járdán, ahogy eltolom magamtól, és ügyelbajjal föltápáskodom.

– Noah! Ne csináld!

A srác reszket Noah keze között, a haverja meg szerencsére nem sokat segít senki, csak messziről bámulja a balhét. Ha Noah-t kapnák el így, és itt lenne a legjobb haverja, Isaiah, akkor most vér folyana. Csak persze Noah soha nem bánna tiszteletlenül egy lánnyal.

Megfogom Noah bicepszét. Rám villan a szeme, és abban a pillanatban megenyhül a tekintete, ahogy találkozik az enyémmel.

– Engedd el!

Beletelik egy másodperc, mire Noah szorítástól elfehéredett ujjai szétnyílnak, bár azért még egyszer meglöki a csávót. Ismét a srácre néz, majd felém rántja a fejét.

– Kérj bocsánatot!

Összeszorítom az ajkamat, legszívesebben elsüllyednék. Hiphopp, már itt sem vagyok. Kámforrá váltam. Kiszálltam ebből a nyavalyás létből.

A srác pillantása elidőzik a karomon, nem nagyon különbözik attól, ahogyan Noah meresztette a szemét múlt januárban, amikor eltanyáztam a jégen, és először látta meg a forradásaimat. Csakhogy akkoriban még rejtegettem őket a világ elől. Idén tavasszal úgy döntöttem, most már füttyülök rá, mit szól a világ, de az ilyen pillanatokban... Valljuk be, ilyenkor nem annyira füttyülök rá.

– Elnézést kérek – motyogja a srác.

– Rendben.

De egyáltalán nincs rendben.

Flúgosnak nevezett. Hallottam, és Noah is hallotta. Ha kimondanak egy ilyen sértést, azt már semmiképpen nem lehet visszaszívni. Újabb sebet üt a lelkemen.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Noah hátrahúzódik, a srác meg eliszkol, a haverja szorosan a nyomában. Körülöttünk mindenki félbehagyta, amit éppen csinált, hogy kettőnket güllüzzön. Ennél is kínosabb, hogy miután ismét megelevenednek, halkra fogják a hangjukat, és úgy társalognak egymással, hogy közben a tekintetük a forradásaimra szegeződik.

Topogok a járdán. Valahogy azt képzeltem, hogy az érettségi véget vet ennek a kínszenvedésnek. Hogy abban a pillanatban, amint átvonulok az emelvényen, ez valamiképp elúzi az ártó szellemeket, amik a középiskolában kísértettek.

A kérdő arckifejezésekkel, sőt néha még a döbbenettel, felháborodással is meg tudok birkózni, de a szavak most is bántanak. Még akkor is, ha suttozzák őket. Nem tudom, valaha is képes leszek-e beilleszkedni.

Noah fölemeli a kezét, megérinti az arcomat, de hátrahúzódok, nem adok neki lehetőséget, hogy jóvátegye a hibáját. Szó nélkül kellett volna hagynia a gúnyolódást, de nem hagyta. Még inkább a sebhelyeimre irányította a figyelmet. Őmiatta még többen bámultak meg, még inkább mutogatni való szörnyszülötté változtatott, mint amennyire amúgy is az voltam. Ahelyett, hogy két srác tartana flúgosnak, most egy egész tömeg vélekedik rólam ugyanúgy. Amióta eljöttünk Kentuckyból, Noah először művelt olyasmit, amitől rosszabbul érzem magam.